

Arrest

nr. 172 662 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X, voogd,
In zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, en X, in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige X, op 17 april 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2015 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 mei 2011 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied en sloot zich aan bij de asielaanvraag van haar adoptievader.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ingevolge de asielaanvraag van verzoeksters adoptievader. Na beroep weigerde de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 29 november 2012 (RvV 29 november 2012, nr. 92 425).

1.3. Ten aanzien van de adoptievader van verzoekster werden enkele bevelen getroffen om het grondgebied te verlaten (12 juli 2012, 6 december 2012, 11 januari 2013 en 30 april 2013).

1.4. De adoptievader van verzoekster deed op 2 oktober 2012 een huwelijksaangifte die na negatief advies van het Parket door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Brugge werd geweigerd.

1.5. De adoptievader van verzoekster verliet op een niet nader te bepalen datum het Belgisch grondgebied.

1.6. Verzoekster diende op 31 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 8 januari 2015 werd verzoekster als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) aangemeld door het bureau 9bis van de Dienst Vreemdelingenzaken en aldus op 16 januari 2015 geregistreerd, waarbij zij op 21 januari 2015 een voogd toegewezen kreeg.

1.8. Op 30 januari 2015 werd een aanvraag ingediend op grond van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet.

1.9. Verzoekster werd op 26 februari 2015 gehoord op het bureau 'MINTEH'.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 maart 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 maart 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). De voogd werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel tot terugbrenging

bijlage 38

Naam, voornaam :J.(...), N.(...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Georgië

adres : (...)

Mijnheer, Mevrouw de Burgemeester

Verwijzend naar de aanvraag voor een machtiging tot verblijf die werd ingediend overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door de wet van 12 september 2011, en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 7 november 2011,

breng ik u op de hoogte van het feit dat de duurzame oplossing overeenkomstig artikel 61/18 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bestaat uit een terugkeer naar het land van herkomst of naar een ander land waar de gezinshereniging mogelijk is.

Bijgevolg vraag ik u om de persoon die zich met de betrokkene bezighoudt, namelijk de genaamde: De Heer S.(...) P.(...), die in uw gemeente ((...)) verblijft, op te roepen en aan hem, in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) naar de plaats van waar de bovengenoemde minderjarige gekomen is af te geven, en dit binnen de dertig dagen.

Redenen van de beslissing :

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs

te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene kwam naar België op 06/05/2011 en was in het bezit van een paspoort nr. (...) geldig van 25/11/2010 en geldig tot 25/11/2013 voorzien van een C-visum Schengen nr. (...) afgeleverd door de Slovaakse ambassade te Kiev.

MOTIVERING: ZIE BIJLAGE

Beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 18.03.2015

(...)"

"BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer S.(...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de genaamde J.(...) N.(...)

geboren te (...) op (...) van nationaliteit (...) (te zijn),

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene kwam naar België op 06/05/2011 en was in het bezit van een paspoort nr. (...) geldig van 25/11/2010 en geldig tot 25/11/2013 voorzien van een C-visum Schengen nr. (...) afgeleverd door de Slovaakse ambassade te Kiev.

Betrokkene kwam op 06/05/2011 naar België. Zij volgde de asielprocedure van haar adoptievader J.(...) M.(...) ((...)), die in België aankwam op 11/02/2011. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft op 29/06/2012 de toekenning van de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire bescherming geweigerd. De aangehaalde motieven werden verworpen; hij maakt noch zijn vrees voor vervolging noch het reëel risico op ernstige schade bij terugkeer in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk; alsook zijn diens verklaringen ongeloofwaardig. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing op 04/12/2012. Op 31/07/2013 werd voor betrokkene een aanvraag voor de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend. Op 08/01/2015 werd zij dan aangemeld aan bureau MINTEH door het Bureau Humanitaire Regularisaties omdat haar adoptievader teruggekeerd was naar Georgië en haar hier had achtergelaten. Op 16/01/2015 werd zij geregistreerd en gesignaleerd aan de dienst Voogdij, waarop een aanstelling van een voogd volgde op 21/01/2015.

Op 03/03/2015 werd de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 onontvankelijk beslist. Deze beslissing werd op 04/03/2015 betekend aan de voogd en men kon op voldoende wijze kennis nemen van deze beslissing en haar motieven.

Met betrekking tot de adoptievader stellen wij vast dat hij in het verleden meerdere procedures heeft ingediend in België m.o.o. het bekomen van een verblijfsstatuut. Op 23/06/2008 en 09/12/2009 diende hij een aanvraag in voor het bekomen van een visum kort verblijf, hetgeen geweigerd werd. De ingediende asielaanvraag werd dus eveneens verworpen (zie hoger). Een voorgenomen huwelijk met Mevrouw K.(...) M.(...) werd beschouwd als een schijnhuwelijk en de aanvraag voor een visum gezinshereniging werd geweigerd.

De voogd heeft op 30/01/2015 een aanvraag ingediend voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij stelt in de aanvraag dat betrokkene wekelijks contact heeft met haar moeder via Skype. De moeder zou echter geen middelen hebben om betrokkene op te voeden. De adoptievader verkeert in problemen (politiek? Juridisch?). Hij vluchtte en vroeg in februari 2011 asiel aan in België. Nadat hij een weigering heeft ontvangen, keerde hij in mei 2013 terug naar Georgië. Betrokkene wordt hier zeer goed opgevangen door haar groot tante. Ze gaat naar school en is goed geïntegreerd.

De voogd voegt bij zijn aanvraag volgende documenten toe: geboorteakte nr. (...) afgeleverd op 19/11/2010 met beëdigde vertaling, een bewijs van adoptie GR nr. (...) afgeleverd op 19/11/2010 met beëdigde vertaling, een notariële akte inzake volmacht over betrokkene door de tante van de adoptievader, nr. (...) afgeleverd op 16/05/2013 en beëdigde vertaling en betrokkene 's schoolrapporten.

De advocaat voegt volgende argumenten aan de aanvraag toe: betrokkene is volledig geïntegreerd in België en spreekt perfect Nederlands. Zij wordt liefdevol opgevangen bij haar groot tante S.(...) A.(...) ((...)). Verwijzend naar art 61/14 en art 61/17 van de Vreemdelingenwet, pleit de advocaat voor een toekenning van een machtiging tot verblijf conform art 61/20 van de Vreemdelingenwet.

In toepassing van artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en artikel 110septies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 werd betrokkene samen met haar voogd en haar groot tante S.(...) A.(...) ((...)) gehoord op 26/02/2015.

Tijdens het gehoor werd, door zowel betrokkene als de groot tante S.(...) A.(...), verklaard dat betrokkene een ongewenst kind is. Haar vader wilde een jongen en daarom wilde hij betrokkene niet. N. heeft samen met haar mama en zus, na de breuk met de biologische vader, ingewoond bij de grootmoeder langs moederszijde, J.(...) M.(...) en de oom, J.(...) M.(...). Maar toen de moeder alleen wilde gaan wonen 4 a 5 jaar geleden, kon ze de zorg voor 2 kinderen niet aan. N. werd geadopteerd door J.(...) M.(...) en kwam naar België. Beiden stellen tevens dat betrokkene naar België werd gestuurd uit vrees voor mogelijke problemen voortvloeiend uit de problemen van de adoptievader. Toen haar adoptievader terugkeerde naar Georgië op 06/05/2013, liet hij haar achter bij de groot tante om hier verder naar school te kunnen gaan.

Rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier en met de verklaringen van betrokkene en haar groot tante, kan men niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert buiten haar familiale context in Georgië.

Immers, conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. Laat het duidelijk zijn dat er op dit ogenblik nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in Georgië en dit in eerste instantie bij de adoptievader. Hij is geïdentificeerd en gelokaliseerd en woont op dit ogenblik bij zijn moeder J.(...) M.(...) (adres: Tbilisi – (...) in Georgië). Betrokkene heeft bovendien een goed en regelmatig contact met hen beiden. J.(...) M.(...) verwierf de ouderlijke macht over betrokkene door haar te adopteren, hetgeen wettelijke verplichtingen met zich meebrengt waaraan hij dient te voldoen. Hij is verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene. Het laten opstellen van een notariële akte waarin hij de volmacht over betrokkene overdraagt aan zijn in België verblijvende tante S.(...) A.(...) (...) volstaat niet als dusdanig. Dit document heeft bovendien geen rechtsgeldigheid in België. Voorts dient ook te worden opgemerkt dat ook de grootmoeder J.(...) M.(...) in het verleden altijd mede heeft ingestaan voor de zorg van betrokkene in Georgië. Men kan aannemen dat zowel de grootmoeder als de adoptievader steeds de belangrijkste zorgpersonen in het leven van betrokkene geweest te zijn.

Als reden voor haar verder verblijf in België verwijst betrokkene eveneens naar de problemen van haar adoptievader. We stellen echter vast dat de adoptievader desondanks de vermeende problemen met de autoriteiten 2 jaar geleden terugkeerde naar Georgië. Het is ook merkwaardig dat de adoptievader desondanks een adoptieprocedure kan aanvragen en zich aanmelden bij de autoriteiten. Bovendien kon ook een visum aangevraagd worden voor betrokkene. De vermeende problemen van de adoptievader werden overigens door het CGVS als ongeloofwaardig beschouwd - zoals eerder vermeld, problemen die ook door betrokkene aangehaald werden als een reden voor komst naar en verder verblijf in België. Hiermee rekening houdend is het toegestaan dat de DVZ met de nodige omzichtigheid te werk gaat. Het is dan ook eerder bevreemdend te noemen dat betrokkene niet teruggekeerd is samen met haar adoptievader naar Georgië; daargelaten de redenen hiertoe worden op geen enkele manier aannemelijk gemaakt mits objectieve bewijsvoering.

Uit de verzamelde informatie is bovendien gebleken dat er daarnaast nog een ruim familiaal netwerk aanwezig is in Georgië. Haar biologische moeder E.(...) J.(...) ((...)) en haar zus T.(...) N.(...) verblijven immers eveneens nog in Georgië (adres: Tbilisi (...) in Georgië) en betrokkene heeft met hen regelmatig contact. Ondanks de adoptie blijken de moeder en zus nog steeds een belangrijke rol in het leven van betrokkene te spelen en is hun fysieke nabijheid in het belang van de minderjarige. Op basis van de beschikbare informatie uit een ingediende visumaanvraag voor de moeder E.(...) J.(...) ((...)), dd. 11/09/2014 en 15/10/2014 is gebleken dat zij in haar land een goede job heeft. Ze is leidinggevende van een afdeling douane controle. Ze heeft een goed loon, mooi appartement in het centrum van de hoofdstad. Zij heeft dus wel degelijk een georganiseerd leven. Zij staat bovendien nog in voor de zorg en opvang van haar andere dochter T.(...), die studeert aan de universiteit.

We hebben vastgesteld dat zowel de adoptievader als de moeder en zus van betrokkene beschikken over profielen op facebook. (<https://facebook.com/...> en <https://m.facebook.com/...> en <https://www.facebook.com/...> en <https://www.facebook.com/...>). De adoptievader beschikt eveneens over een profiel op een Russische sociale netwerksite (<https://mv.mai.ru/...>).

De consultatie van deze publieke facebookprofielen en de beschikbare foto's laten ons toe om te besluiten dat er een familiaal netwerk en een stabiele opvangstructuur bestaande is in het land van herkomst.

Bureau MINTEH heeft dan ook geen twijfels over het feit dat er in Georgië adequate opvang en verzorging aanwezig is (conform artikel 74/16 van de vreemdelingenwet). Bovendien wordt het tegendeel mits objectieve bewijsvoering ook niet bewezen. Artikel 61/17 van de Wet van 15/12/1980 stelt de vrijwaring van de eenheid van het gezin voorop. Niets laat toe op heden dit principe in twijfel te trekken. Het is echter aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van betrokkene op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Dergelijke opsporingen werden tot op heden niet uitgevoerd, noch wordt aangetoond dat er geen mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst of dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan een noodzakelijk verblijf in België. Wij verwijzen hierbij eveneens naar wat de RvV gesteld heeft in haar arrest nr. 96554 van 4 februari 2013 in de zaak RvV 102 520 /II: "De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren, (nr. 76 319 van 29 februari 2012)" (RvV. nr. 76 319 van 29 februari 2012).

Dat betrokkene hier naar school gaat, perfect geïntegreerd is en perfect Nederlands spreekt en bij haar groot tante verblijft, vormt in die zin echter geen afdoend argument om betrokkene in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten op basis van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980. Wel in tegendeel, het gaat het beoogde doel van de specifieke beschermingsprocedure voor niet-begeleide minderjarigen voorbij. Deze wet voorziet niet in de toekenning van een verblijf omwille van problemen van economische aard en dit met het oog op betere toekomstperspectieven, zoals bijvoorbeeld de mogelijkheid op onderwijs of m.o.o. een hereniging met in België verblijvende gezinsleden (een groot tante met wie overigens de band tot op heden niet bewezen is). Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980.

De duur van verblijf in België kan evenmin aangerekend worden aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene kon via haar adoptievader en voogd kennis nemen van de genomen beslissingen in het verleden en men koos er zelf voor hieraan geen uitvoering te geven. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enige rechten worden geput.

Aldus, na grondige analyse van het dossier en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 en rekening houdend met haar hoger belang bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Georgië voorop alwaar zij kan herenigd worden met haar adoptievader en de rest van de familie.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat eerste verzoekster, die geboren is in 2001, minderjarig is en derhalve als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging een beroep bij hem in te stellen. Het beroep is in dat geval niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3.2. Aangezien verzoekster als niet-begeleide minderjarige krachtens de wet door de FOD Justitie een voogd kreeg toegewezen, zoals bedoeld in artikel 61/14, 3°, van de vreemdelingenwet, zijn enkel verzoekschriften die door de voogd werden ingediend in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ontvankelijk.

3.3. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het door verzoekster in eigen naam werd ingediend.

3.4. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

3.5. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing betrekking heeft op een niet begeleide minderjarige vreemdeling en dat de voogd op 30 januari 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend, zoals bedoeld in artikel 61/15 van de vreemdelingenwet, waardoor het afleveren van een bevel tot terugbrenging aan de voogd het gevolg is van een discretionaire beoordeling en niet louter van een wettelijke verplichting, zoals de verwerende partij poneert.

3.6. Vervolgens wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij oppert in haar nota, verzoeker in zijn middel wel degelijk de schending aanvoert van een hogere rechtsnorm, met name van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.7. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 61/18 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker zet zijn grief als volgt uiteen:

“II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging tot verblijf van verzoekende partij geweigerd omdat volgens de verwerende partij de duurzame oplossing niet in België ligt, maar in haar land van herkomst alwaar zij zich kan herenigen met haar familie.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verwerende partij motiveert haar beslissing onder andere als volgt (eigen onderlijning):

“(…)”

II.1.4. Vooreerst stelt verwerende partij dat verzoekende partij terecht kan bij haar adoptieve vader gezien hij een gekend adres zou hebben in Georgië. Verwerende partij vindt het daarnaast vreemd dat verzoekende partij haar vader niet vergezeld heeft naar Georgië. Echter, wat verwerende partij over het hoofd lijk te zien, is dat de vader van verwerende partij haar in België achtergelaten heeft, zij had geen keuze om al dan niet met hem terug te keren naar Georgië. De vader van verzoekende partij wilde en kon niet meer voor haar zorgen en toen hij volledig uitgedeedeerd was, is hij zonder verzoekende partij teruggekeerd naar Georgië. Hij heeft aan de hand van een notariële akte de zorg over verzoekende partij overgedragen aan mevrouw S.(...) A.(...) ((...)), de groot tante van verzoekende partij. De reden waarom de vader van verzoekende partij deze notariële akte heeft laten opmaken, is omdat hij er zich van bewust was dat hij – als hij zonder het kind terugkeerde naar Georgië – nog meer problemen zou kennen met de Georgische autoriteiten.

Verder dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij een ongewenst kind is en dat hij haar hele leven nooit een echt "thuis" heeft gehad. Verwerende partij meent dat verzoekende partij zonder problemen kan terugkeren naar Georgië en bij haar vader en grootmoeder gaan wonen. Echter, in Georgië went niemand te zorgen voor verzoekende partij. Er is geen enkele garantie dat verzoekende partij niet op straat zal terecht komen.

Verwerende partij wijst erop dat de biologische moeder van verzoekende partij – hoewel zij haar kind ter adoptie heeft opgegeven – nog goede banden met verzoekende partij heeft, een goede job heeft en dus ook perfect verzoekende partij kan opvangen.

Dit is niet serieus. Uit alle gegevens uit het dossier van verzoekende partij blijkt ontegensprekelijk dat zij ter adoptie werd afgestaan door haar biologische moeder omdat zij geen dochter wenste en geen relatie had met de biologische vader van verzoekende partij. De adoptie werd volledig conform de wet geregeld en de biologische moeder van verzoekende partij heeft afstand gedaan van al haar ouderlijke rechten.

Verzoekende partij is er zich dus haar hele leven zeer goed van bewust dat haar moeder haar verstoten heeft, dat zij een ongewenst kind is. Toch beweert verwerende partij dat het in het belang is van verzoekende partij om terug te keren naar Georgië om dichter te zijn bij de mensen die haar zomaar afgestaan hebben ter adoptie?!

De biologische moeder van verzoekende partij heeft juridisch geen enkele recht noch enige verplichting ten aanzien van verzoekende partij. Het is dan ook niet serieus te stellen dat het in het belang van verzoekende partij is om "terug te keren naar Georgië gezien en in fysieke nabijheid van haar biologische moeder te zijn".

II.1.5. Wat van uitermate groot belang is – en wat centraal moet staan in de hele discussie – is het belang van het kind en haar nood voor een menswaardige, duurzame en stabiele leefsituatie. Dat is er in casu niet voorhanden.

Verzoekende partij heeft weliswaar nog contact met haar biologische moeder en zus, en sporadisch met haar adoptieve vader, maar dit betekent niet dat de duurzame oplossing voor haar in Georgië gelegen is. Er mag niet uit het oog worden verloren dat zij tot driemaal toe verstoten werd door haar familie: een eerste maal toen haar biologische moeder haar afstond ter adoptie, een tweede maal als haar adoptieve vader haar eerst achterliet in Georgië en alleen naar België reisde en een derde maal toen hij zijn ouderlijke verplichtingen via een volmacht aan mevrouw S.(...) afstond om dan zonder het kind terug te keren naar Georgië. Ook al meent verwerende partij dat dit niet als een rechtsgeldig document kan beschouwd worden in België- quod non - minstens vormt het een indicatie van de houding van de adoptieve vader ten aanzien van verzoekende partij.

Verwerende partij wijst in de bestreden beslissing erop dat de adoptievader nog steeds het ouderlijk gezag uitoefent over het minderjarig kind.

Echter, wat verwerende partij over het hoofd lijkt te zien, is dat de adoptievader van verzoekende partij de facto afstand heeft gedaan van zijn rechten om het ouderlijk gezag uit te oefenen over verzoekende partij. Mede omdat hij in België asiel aanvraag heeft, heeft hij vaak problemen met de Georgische autoriteiten, werkt niet, heeft geen vaste verblijfplaats noch een inkomen.

Daarnaast wenst verzoekende partij te benadrukken dat haar biologische moeder en zus niet meer beschouwd kunnen worden als haar familie, gezien zij juridisch gezien geen enkele band meer hebben met haar. Het feit dat zij nu en dan eens haar biologische moeder en zus hoort via Skype, betekent geenszins dat kan besloten worden dat de kern van haar gezinsleven zich in Georgië bevindt. Deze mensen hebben haar afgestaan ter adoptie, daarover kan geen discussie bestaan. Verwerende partij blijkt dit blijkbaar over het hoofd te willen zien, en verwijst in de bestreden beslissing naar haar 'familiaal leven' die zich in Georgië zou bevinden. Welnu, de biologische moeder en zus van verzoekende partij hebben geen enkele rechten en plichten ten aanzien van verzoekende partij, noch willen zij vrijwillig instaan voor de zorg, opvoeding en opleiding van verzoekende partij.

II.1.6. In Georgië zou verzoekende partij helemaal alleen komen te staan, zonder dat iemand kan en wil instaan voor haar. Verzoekende partij kent vanaf het begin van haar leven niets anders dan dat zij niet gewenst is door iemand. Haar biologische moeder gaf haar op ter adoptie, haar adoptievader liet haar eerst aan haar lot over in Georgië en kwam naar Europa, gaf volmacht aangaande de uitoefening van het ouderlijk gezag aan S.(...) A.(...), en vertrok uiteindelijk terug naar Georgië en liet zijn dochter hier achter. Verzoekende partij heeft aldus niets ander gekend dan in de steek gelaten te worden.

Bij haar oma/groottante, mevrouw S.(...) heeft ze eindelijk de familie gevonden die zij nooit heeft gehad. Mevrouw S.(...) is de zus van de biologische moeder van verzoekende partij en heeft de Belgische nationaliteit. Zij is alleenstaand en heeft verzoekende partij vanaf dag één als haar (klein)dochter beschouwd en staat in voor haar zorg, opvoeding en opleiding. Verzoekende partij leeft ook vanaf haar aankomst in België met haar groottante. Zij vormen een hecht gezin.

Het is dan ook duidelijk dat – rekening houdend met het belang van het kind – de adequate, stabiele en duurzame opvang van verzoekende partij zich in België bevindt. En dat een duurzame oplossing niet aanwezig is in het land van herkomst.

II.1.7. De verwerende partij stelt dat verzoekende partij dient terug te keren naar Georgië alwaar zij zal herenigd worden met haar familie. Hierboven werd uitvoerig uiteengezet dat van een “hereniging” geen sprake zal zijn. Verzoekende partij zal op straat terechtkomen, in onmenselijke omstandigheden en zich met god weet welke activiteiten bezighouden om kunnen overleven. Indien verzoekende partij aldus gedwongen wordt terug te keren naar Georgië, riskeert zij onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling, wat een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van de uitzonderlijke situatie van verzoekende partij en ten onrechte meent dat verzoekende partij zonder problemen terug kan keren naar Georgië en er verenigd worden met haar gezin. Immers, het enige gezinsleven dat verzoekende partij heeft, is deze met mevrouw S.(...), die verzoekende partij als haar eigen dochter opvoedt en instaat voor al haar noden.

II.1.8. Ten onrecht meent verwerende partij geen rekening te moeten houden met de integratie van verzoekende partij:

“(…) Dat betrokkene hier naar school gaat, perfect geïntegreerd is en perfect Nederlands spreekt en bij haar groot tante verblijft, vormt in die zin echter geen afdoend argument om betrokkene in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten op basis van artikel 61/14 en volgende van de wet van 15/12/1980. Wel in tegendeel, het gaat het beoogde doel van de specifieke beschermingsprocedure voor niet-begeleide minderjarigen voorbij. Deze wet voorziet niet in de toekenning van een verblijf omwille van problemen van economische aard en dit met het oog op betere toekomstperspectieven, zoals bijvoorbeeld de mogelijkheid op onderwijs of m.o.o. een hereniging met in België verblijvende gezinsleden (een groot tante met wie overigens de band tot op heden niet bewezen is). Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980(…)”

De integratie vormt juist een bijkomend element dat in overweging moet worden genomen bij het nemen van een beslissing tot terugbrenging. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennissengroep uitgebouwd. Zij is een perfecte student en behaalt schitterende resultaten. Er bestaat geen twijfel dat zij een absolute meerwaarde vormt voor onze samenleving. In Georgië zal zij op straat of in een weeshuis terechtkomen waar niet alleen de toegang tot een opleiding absoluut niet gegarandeerd is, maar zal zij – zelfs als zij ergens school zou kunnen lopen – van nul moet beginnen (taal leren, leren lezen en schrijven,...) waardoor zij ontegensprekelijk een niet in te halen achterstand oploopt ten aanzien van haar leeftijdsgenoten. Uiteraard moet het belang van het kind, ook in beslissingen aangaande de regularisatieaanvraag, centraal staan. Verwerende partij heeft hier echter op geen enkel ogenblik rekening mee gehouden.

Uit al het voorgaande blijkt ten overvloede dat een duurzame, adequate en stabiele oplossing niet voorhanden is in het land van herkomst voor verzoekende partij.

II.1.6. Verzoekende partij wenst dan ook te verwijzen naar artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet:

“Art. 61/18. [1 Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om : - hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is; - hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.]”

Aangezien op heden niet is aangetoond dat een duurzame oplossing een terugkeer naar het land van herkomst is alwaar zij kan herenigd worden met haar familie, meent verzoekende partij dat in casu toepassing kan gemaakt worden van artikel 61/18, eerste lid, tweede streepje, Vreemdelingenwet. Een duurzame oplossing is immers niet bepaald.

II.1.7. De bestreden beslissing is dus in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsplicht, artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.”

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.3. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, het door verzoeker geschonden geachte artikel 61/18 van de vreemdelingenwet en artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) als juridische grondslagen.

4.5. De Raad merkt op dat verzoeker geenszins de pertinente vaststelling betwist dat de minderjarige langer in het Rijk verblijft dan de in overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. De minderjarige beschikt dus niet over een geldige verblijfstitel in België.

4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de minderjarige op 8 januari 2015 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) werd aangemeld door het bureau 9bis van de Dienst Vreemdelingenzaken ingevolge haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Op 16 januari 2015 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie verzoeker aan als voogd. Vervolgens werd op 30 januari 2015 een aanvraag ingediend op grond van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet. In deze aanvraag stelde de voogd van de minderjarige conform artikel 110sexies van het vreemdelingenbesluit onder andere het volgende:

*“N.(...) is geboren op 13.07.2011 te Tbilisi. Haar vader is S.(...) N.(...) (verder niets van hem gekend) en haar mama is E.(...) J.(...). Tbilisi, (adres niet gekend)
De broer van haar mama, M.(...) J.(...) ((...) Tbilisi) heeft N.(...) geadopteerd. Zie bijlagen.
N.(...) heeft wekelijks contact met mama via Skype.
De adoptievader verkeerd in problemen (politiek? Juridisch?) en de mama heeft geen middelen om N.(...) op te voeden. De adoptievader vluchtte en vroeg in 02/2011 asiel aan in België. Dit werd geweigerd en in mei 2013 werd hij teruggestuurd.
Op 6 mei 2011 werd N.(...) naar België gestuurd met een geldig paspoort en visum om te verblijven bij haar groottante in Brugge. Zij wordt hier zeer goed opgevangen.
N.(...) volgt school, eerst lagere 4e,5e en 6e studie jaar. Nu volgt zij het 1e jaar ASO CLIL moderne aan het (...)college te Brugge. Kerstrapport 84.4%.
(zie bijlagen)
Zij is ondertussen goed geïntegreerd.”*

4.7. Op 26 februari 2015 werd verzoekende partij en haar man gehoord door het bureau 'MINTEH' van de Dienst Vreemdelingenzaken. De gehoorverslagen werden eveneens in het administratief dossier opgenomen. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 18 maart 2015 een beslissing op grond van het door verzoeker geschonden geachte artikel 61/18 van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om :
- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.
Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Het begrip “duurzame oplossing” wordt omschreven in artikel 64/14, 2°, van de vreemdelingenwet:

“2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”*

4.8. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeerde in de bestreden beslissing dat de duurzame oplossing bestond in een terugkeer naar het land van herkomst omdat er voor de minderjarige in Georgië een ruim familiaal netwerk, bestaande uit de adoptievader, de grootmoeder, de biologische moeder en de zus aanwezig is, terwijl de notariële akte, waarbij de volmacht voor de opvoeding wordt overgedragen aan de in België verblijvende tante van de adoptievader, geen rechtsgeldigheid heeft in België.

4.9. Uit het middel blijkt dat verzoeker er een andere mening op na houdt wat de duurzame oplossing betreft. De rechtsmacht van de Raad als annulatierechter is in die zin beperkt als het gaat om een wettigheidscontrole van de oorspronkelijk bestreden beslissing van de staatssecretaris. De Raad dient daarbij enkel rekening te houden met de gegevens waarover de staatssecretaris beschikte toen hij zijn beslissing nam. Het komt de Raad niet toe zijn eigen beoordeling in de plaats van de beoordeling door de staatssecretaris te stellen (RvS 30 augustus 2011, nr. 214.891). Verzoeker lijkt de Raad te willen uitnodigen om de duurzame oplossing, zonder dat hij erin slaagt, en de overwegingen uit de beslissing *in concreto* te weerleggen.

4.10. In zijn middel herhaalt verzoeker telkens dat de gemachtigde van de staatssecretaris over het hoofd ziet dat de adoptievader de minderjarige in België heeft achtergelaten en een notariële akte liet opmaken waarbij hij afstand zou doen van zijn ouderlijke macht. Er werd echter zowel met de terugkeer van de adoptievader als met de notariële akte rekening gehouden, dus verzoeker slaagt er niet in om op dit punt een onzorgvuldigheid aannemelijk te maken.

4.11. Verzoeker betoogt tevens meermaals dat de minderjarige een ongewenst kind is, verstoten zou zijn en dat er in Georgië niemand voor haar zou willen zorgen. Zowel uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 januari 2015, als uit het verslag van het gehoor dat op 26 februari 2015 op de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgenomen, blijkt echter dat de minderjarige nog wekelijks via Skype contact heeft met haar biologische moeder in Tbilisi en nog tweewekelijks met haar adoptievader en haar grootmoeder aldaar. Tevens blijkt dat zij enkel als ‘ongewenst’ wordt beschouwd “*vanuit het standpunt van de biologische vader*”. De Raad stelt vast dat de weergave van de feiten in het middel niet helemaal overeenstemt met de gegevens van het administratief dossier.

4.12. Het feit dat de biologische moeder van de minderjarige haar destijds afstond voor adoptie en haar ouderlijke verplichtingen zou hebben opgegeven, doet geen afbreuk aan de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat “(o)ndanks de adoptie (...) de moeder en zus nog steeds een belangrijke rol in het leven van betrokkene (blijken) te spelen” en dat “hun fysieke nabijheid in het belang (is) van de minderjarige. Op basis van de beschikbare informatie uit een ingediende visumaanvraag voor de moeder E.(...) J.(...) ((...)), dd. 11 /09/2014 en 15/10/2014 is gebleken dat zij in haar land een goede job heeft. Ze is leidinggevende van een afdeling douane controle. Ze heeft een goed loon, mooi appartement in het centrum van de hoofdstad. Zij heeft dus wel degelijk een georganiseerd leven. Zij staat bovendien nog in voor de zorg en opvang van haar andere dochter T.(...), die studeert aan de universiteit.” In overeenstemming met artikel 61/17 van de vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris “voorrang (te geven) aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin”, waardoor *in casu* “de terugkeer naar het land van herkomst” de meest aangewezen ‘duurzame oplossing’ lijkt, wanneer er “*garanties (zijn) op adequate opvang en verzorging (...)*”. In het middel beweert verzoeker dat er geen menswaardige, duurzame en stabiele leefsituatie voorhanden zou zijn in het land van herkomst van de minderjarige, hetgeen hij tracht te onderbouwen door opnieuw de historiek in herinnering te brengen. Hij slaagt er echter niet in de concrete bevindingen van de gemachtigde van de staatssecretaris te ontkrachten die gebaseerd zijn op de informatie uit de aanvraag om machtiging tot verblijf en het gehoor van betrokkenen.

4.13. Waar verzoeker voorhoudt dat de adoptievader van de minderjarige afstand heeft gedaan van zijn rechten om het ouderlijk gezag uit te oefenen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de Georgische notariële akte van 15 mei 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, wel degelijk rechtsgeldig zou zijn in België. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde

hierover het volgende: "J.(...) M.(...) verwierf de ouderlijke macht over betrokkene door haar te adopteren, hetgeen wettelijke verplichtingen met zich meebrengt waaraan hij dient te voldoen. Hij is verantwoordelijk voor de zorg en opvang van betrokkene. Het laten opstellen van een notariële akte waarin hij de volmacht over betrokkene overdraagt aan zijn in België verblijvende tante S.(...) A.(...) (...) volstaat niet als dusdanig. Dit document heeft bovendien geen rechtsgeldigheid in België. Voorts dient ook te worden opgemerkt dat ook de grootmoeder J.(...) M.(...) in het verleden altijd mede heeft ingestaan voor de zorg van betrokkene in Georgië. Men kan aannemen dat zowel de grootmoeder als de adoptievader steeds de belangrijkste zorgpersonen in het leven van betrokkene geweest te zijn." In zijn middel beweert verzoeker dat de adoptievader in Georgië geen vaste verblijfplaats, noch een inkomen zou hebben, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat hij bij de grootmoeder van de minderjarige verblijft. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat de problemen die de adoptievader met de Georgische autoriteiten zou hebben, ongeloofwaardig werden geacht.

4.14. Het feit dat de minderjarige thans in België wordt opgevangen door haar groottante, die haar als een kleindochter beschouwt en instaat voor de zorg, opvoeding en opleiding en het feit dat zij in België geïntegreerd is, volstaat niet om automatisch te besluiten dat de duurzame oplossing zou bestaan uit een machtiging tot verblijf in België. Zoals de gemachtigde van de staatssecretaris terecht overweegt, "(voorziet) (d)e wet niet (...) in de toekenning van een verblijf omwille van problemen van economische aard en dit met het oog op betere toekomstperspectieven, zoals bijvoorbeeld de mogelijkheid op onderwijs of m.o.o. een hereniging met in België verblijvende gezinsleden (een groottante met wie overigens de band tot op heden niet bewezen is). Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980." Verzoeker wijst op het belang van het kind, zonder op deugdelijke wijze de conclusie te weerleggen dat "rekening houdend met haar hoger belang (...) de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Georgië voorop(stelt) alwaar zij kan herenigd worden met haar adoptievader en de rest van de familie."

4.15. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). De bewering van verzoeker dat de minderjarige in Georgië helemaal alleen op straat zou komen te staan en zich zou bezighouden "met god weet welke activiteiten om te kunnen overleven" staat haaks op de informatie uit het administratief dossier. Artikel 3 van het EVRM kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen, namelijk wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn dat er bij terugleiding naar het land van herkomst een ernstig en reëel risico bestaat op onmenselijke of vernederende bestraffing. De uiteenzetting van het middel is echter summier en beperkt zich tot loutere beweringen. Verzoeker blijft in gebreke te bewijzen dat de verwijdering van het grondgebied van de minderjarige ten gevolge van de uitvoering van het bevel tot terugbrenging, een onmenselijke behandeling zou uitmaken in de zin van deze verdragsbepaling (RvS 24 januari 2007, nr. 131(c)). Verzoeker laat echter na concrete, op de persoonlijke situatie van de minderjarige betrokken feiten aan te brengen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

4.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 61/18 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN